

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 1/2024-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Alexandrom Farkašovským, advokátom, Němcovej 30, Košice, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/271/2022 z 28. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. októbra 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho súdu o jeho dovolaní v pracovnom spore, ktorý žiada zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

II.

2. Sťažovateľ sa ako vedecký pracovník žalobou proti žalovanej univerzite domáhal neplatnosti výpovede, osobne doručenej 28. novembra 2017, pre opakované neabsolvovanie mimoriadnej preventívnej lekárskej prehliadky. Okresný súd pokyn univerzity absolvovať lekársku prehliadku považoval za legitímny, keďže z oznámenia študentky a elektronickej komunikácie nadobudla vedomosť o nevhodnom správaní sťažovateľa. Keďže Zákonník práce nestanovuje konkrétnu formu pre prerokovanie výpovede s odborovou organizáciou, stačí forma nevzbudzujúca pochybnosť o tom, že k prerokovaniu došlo. Okresný súd považoval z výsluchov svedkov a záznamu o stretnutí z 23. novembra 2017 bez pripomienok podpísaného zástupkyňou zamestnancov za preukázané, že dekan osobne so zástupkyňou zamestnancov za prítomnosti tajomníčky prerokoval výpoveď sťažovateľa a jej dôvody. K tomu doplnil, že skutočnosť, že písomná žiadosť o prerokovanie bola zástupkyňi zamestnancov doručená až po prerokovaní, že záznam z prerokovania podpísala až dodatočne, nemá vplyv na splnenie povinnosti výpoveď prerokovať. Okresný súd dospel k záveru, že na prerokovanie výpovede bola oprávnená Koordinačná odborová rada organizácie

odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy na Slovensku pri Univerzite Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach (ďalej len „KOR“), pretože v čase prerokovania výpovede mala subjektivitu nadobudnutú zápisom na ministerstve a za ktorú navonok konala zástupkyňa zamestnancov. Nestotožnil sa s tým, že na prerokovanie bola oprávnená Základná organizácia odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy na Slovensku pri Univerzite Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach (ďalej len „základná organizácia“), pretože subjektivitu zápisom na ministerstve nadobudla až po výpovedi. Keďže výpoveď bola platná, okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol.

3. Proti tomu podal sťažovateľ odvolanie. Namietal, že univerzita nepreukázala dôvody nariadenia lekárskej prehliadky a okresný súd sa nevysporiadal s jeho argumentáciou o šikanóznom postupe univerzity pri jej nariadení. Podľa sťažovateľa mala byť výpoveď prerokovaná so základnou organizáciou, nie KOR, pretože neskoršie stanov y ústredného odborového zväzu nemohli mať vplyv na jej už skôr vzniknutú, odvodenú právnu subjektivitu. Nesúhlasil s tým, že výpoveď bola riadne prerokovaná, pretože v zázname z prerokovania absentuje skutkové vymedzenie porušenia pracovnej disciplíny a predchádzajúca písomná žiadosť o jej prerokovanie. Poukázal na výpoveď zástupkyne zamestnancov, že pri prerokovaní nebola oboznámená s dôvodmi výpovede a nebola jej na nahliadnutie predložená výpoveď. Podľa sťažovateľa z prerokovania výpovede existujú dva záznamy. Prvý, nepodpísaný zástupkyňou zamestnancov, ktorý bol prílohou mailu z 24. novembra 2017 zástupkyňi zamestnancov. Druhý, dodatočne upravený, ale už podpísaný zástupkyňou zamestnancov, z ktorého vychádzal okresný súd. Sťažovateľ namieta, že napriek jeho návrhu okresný súd nevyžiadal od univerzity prvý záznam, ktorý mal osvedčiť skutočný priebeh stretnutia a pripomienky zástupkyne zamestnancov k výpovedi.

4. Krajský súd rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu. Odôvodnenie okresného súdu považoval za dostatočné a vecne správne, rešpektujúce jeho skorší právny názor. Nesúhlasil so sťažovateľom, že prerokovaná je len tá výpoveď, ku ktorej sa zástupkyňa zamestnancov vyjadrí, keďže zmyslom prerokovania je len to, že zamestnávateľ poskytne odborovej organizácii priestor vyjadriť sa. Krajský súd konštatoval, že nebola preukázaná skutočnosť odôvodňujúca diskrimináciu sťažovateľa, keď mu univerzita dala možnosť sa k dôvodom nariadenia lekárskej prehliadky vyjadriť. Nestotožnil sa s námietkou neurčitosti prerokovania výpovede, keď určitosť úkonov a procesov treba posudzovať aj v kontexte predchádzajúcich udalostí. Zástupkyňa zamestnancov bola od začiatku zainteresovaná na skutkovom deji, keď sa zúčastnila prerokovania nariadenia lekárskej prehliadky. Nestotožnil sa s námietkou, že subjektivita základnej organizácie zostala zachovaná aj po zmenách stanov ústredného odborového zväzu v roku 2007, odkedy už nebolo možné subjektivitu základných organizácií odvodzovať od subjektivity materskej organizácie. Odvodená subjektivita trvá tak dlho, kým to pripúšťajú stanov y materskej odborovej organizácie. K námietke o nevykonaní sťažovateľom navrhnutých dôkazov uviedol, že ani pri vyšetrovacom dôkaze v pracovnom spore nemožno zamestnávateľa zaťažiť bremenom dôkazu vystaveného len na dohade sťažovateľa, že sa ním možno niečo preukáže.

5. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Dovolací dôvod zmätočnosti vymedzil nedostatočne odôvodnenými a nesprávnymi skutkovými zisteniami. Podľa sťažovateľa nebolo preukázané jeho nevhodné správanie a univerzita pri nariadení lekárskej prehliadky konala diskriminačne. Nedopustil sa porušenia pracovnej disciplíny, pretože mu bolo v rozpore so zákonom nariadené absolvovať lekársku prehliadku. Súd aj napriek tomu, že šlo o spor

s ochranou slabšej strany, nevykonali žiadny dôkaz na preukázanie jeho nevhodného správania, čím porušili prezumpciu nevinu. Namietal nevykonanie navrhnutého, rozhodujúceho dôkazu, podľa neho prvého záznamu z prerokovania výpovede, keďže zostal neobjasnený priebeh a predmet stretnutia, na ktorom mala byť výpoveď prerokovaná.

6. Podľa sťažovateľa je nesprávny právny záver krajského súdu, pri ktorom sa odklonil od dovolacích rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/155/1999 a sp. zn. 1Cdo/72/2006, že výpoveď bola prerokovaná, napriek pochybnostiam o obsahu stretnutia, na ktorom mala byť prerokovaná. Povinnosť nezameniteľným spôsobom vymedziť dôvod výpovede sa vzťahuje nielen na výpoveď, ale aj na prerokovanie výpovede. Skutočnosť, že zástupkyňa zamestnancov bola oboznámená o dôvodoch nariadenia prehliadky, nemá vplyv na povinnosť univerzity dostatočne určito vymedziť dôvod výpovede pri jej prerokovaní. Sťažovateľ za v dovolacej praxi nevyriešenú otázku označil, či je výpoveď platná, ak zamestnávateľ uprednostnil ústnu, namiesto zákonom vyžadovanej písomnej žiadosti o jej prerokovanie zástupcom zamestnancov a nevedol s týmito zástupcami zamestnancov dialóg. Podľa sťažovateľa súdy dospeli k nesprávnemu záveru o riadnom prerokovaní výpovede, keď sa zástupkyňa zamestnancov proti svojej vôli dostavila na prerokovanie, bola ticho a zreteľne žiadala o doručenie písomnej žiadosti o prerokovanie. Sťažovateľ za nesprávny označil záver krajského súdu, že odvodená subjektivita odborovej organizácie trvá tak dlho, ako to pripúšťajú stanovy materskej odborovej organizácie. Poukazuje na to, že je v rozpore s princípom právnej istoty, že ak odborová organizácia nadobudne subjektivitu, nemôže ju stratiť len neskoršou zmenou stanov materskej organizácie tým, že už nepripúšťajú odvodenú subjektivitu, ale len originárnu.

7. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom dovolanie sťažovateľa zamietol. K nevykonaniu sťažovateľom navrhnutých dôkazov najvyšší súd uviedol, že nie je odňatím jeho procesných práv, ak súd nevykoná dôkaz bez potenciálu preukázať podstatnú skutkovú okolnosť. Konštatoval, že porušením práva na spravodlivý proces nie je iné hodnotenie vykonaných dôkazov, akého sa domáha sťažovateľ. K námietke nedostatku odôvodnenia k diskriminačnej argumentácii najvyšší súd uviedol, že sa s ňou súdy dostatočne len okrajovo vysporiadali, keďže nešlo o osobitnú antidiskriminačnú žalobu. Najvyšší súd nezistil v procese dokazovania závažné deficity ani svojvoľné skutkové závery. K dovolacím námietkam o nesprávnosti zisteného skutkového stavu uviedol, že je ním viazaný a nemôže ho meniť.

8. Najvyšší súd sa nestotožnil s námietkou, že krajský súd rozhodol v rozpore so sťažovateľom označenými rozhodnutiami dovolacieho súdu. Podľa rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/72/2006 účinky prerokovania výpovede nastanú len vtedy, ak je v žiadosti o prerokovanie alebo vo výpovedi, ktorá je prílohou tejto žiadosti, výpovedný dôvod vymedzený určito a nezameniteľne. Podľa rozhodnutia sp. zn. 5Cdo/155/1999 pri výpovedi pre opakované menej závažné porušenie pracovnej disciplíny stačí, ak je výpovedný dôvod vymedzený iba odkazom na predchádzajúce písomné upozornenia na možnosť výpovede. Práve naopak, krajský súd rozhodol v súlade s dovolacou rozhodovacou praxou, keď z dokazovania vyplynulo, aká výpoveď a z akých konkrétnych dôvodov bola predmetom prerokovania.

9. K dovolacej otázke, podľa sťažovateľa v dovolacej praxi nevyriešenej, najvyšší súd uviedol, že túto otázku už riešil, hoci nie explicitne, v rozhodnutiach sp. zn. 5Cdo/140/2010 a sp. zn. 2MCdo/21/2009. Podľa rozhodnutia sp. zn. 5Cdo/140/2010 je požiadavkou prerokovania len to,

že zamestnávateľ zámer dať výpoveď musí oznámiť skôr, ako dá výpoveď, tak aby mala odborová organizácia reálnu možnosť sa k tomu vyjadriť. Podľa rozhodnutia sp. zn. 2MCdo/21/2009 súd pri posudzovaní prerokovania výpovede skúma len to, či k nemu došlo, nie spôsob s tým, že ak išlo len o ústnu žiadosť o prerokovanie, nič to nemení na tom, že k prerokovaniu došlo. Forma prerokovania je zákonom ponechaná na dohodu zamestnávateľa s odborovou organizáciou s tým, že jej dáva možnosť sa len vyjadriť, nie zmeniť rozhodnutie. Preto najvyšší súd dospel k záveru, že účinky prerokovania výpovede nastanú bez ohľadu na prejav vôle zástupcov zamestnancov, ktorí majú iba možnosť vyjadriť sa k výpovedi.

III.

10. Podľa sťažovateľa nebola preukázaná dôvodnosť nariadenia lekárskej prehliadky, univerzita pri jej nariadení konala diskriminačne a súdy okolnosti v jeho neprospech iba prezumovali. Sťažovateľ nesúhlasí so záverom o riadnom prerokovaní výpovede. Poukazuje na to, že pre účel preukázania skutočného obsahu stretnutia, na ktorom mala byť výpoveď prerokovaná, opakovane navrhol vykonať rozhodujúci dôkaz – vyžiadať od univerzity prvý záznam z tohto stretnutia, ktorý bol prílohou mailu zástupkyňi zamestnancov z 24. novembra 2017. Druhý záznam z tohto stretnutia, ktorý bol v spore predložený, nebol totožný s prvým záznamom. Sťažovateľ súdom vytýka, že skutkový stav ustálili bez vykonania tohto dôkazu, len na základe výpovedí svedkov. Súdy v rozpore so spravodlivým procesom v pracovnom spore zvýhodnili zamestnávateľa, keď uprednostnili zaujaté výpovede svedkov, s čím sa krajský a ani najvyšší súd nevyporiadali.

11. Namietanému rozsudku vytýka, že z neho nie je zrejmé, prečo najvyšší súd dospel k záveru o riadnom, len ústnom prerokovaní výpovede bez predchádzajúcej písomnej žiadosti a nezohľadnil nevôľu zástupkyne zamestnancov z tohto dôvodu rokovať s univerzitou. Podľa sťažovateľa najvyšší súd rozhodol rozdielne ako v obdobných veciach bez dostatočného odôvodnenia tohto odklonu. Podľa rozhodnutia sp. zn. 4Cdo/160/2012 nedošlo k riadnemu prerokovaniu výpovede, ak jej konkrétne dôvody možno zistiť až z výpovede, nie už zo žiadosti o jej prerokovanie. Podľa rozhodnutia sp. zn. 5Cdo/95/2019 účinky prerokovania výpovede nastanú len vtedy, ak žiadosť o prerokovanie obsahuje náležitosti výpovede. Najvyššiemu súdu vytýka, že sa nevyporiadal so spornou otázkou, ktorá odborová organizácia bola príslušná na prerokovanie výpovede. Ak by sa aj stotožnil so správnosťou záveru krajského súdu, že hoci základná organizácia existovala a na univerzite pôsobila, nemala v čase výpovede právnu subjektivitu, mal aspoň uviesť, v čom je jeho dovolacia argumentácia nesprávna.

IV.

12. Sťažovateľ opakuje tvrdenia o nedostatočne a nesprávne zistenom skutkovom stave. K tomu treba uviesť, že udržateľnosť skutkových záverov môže ústavný súd pre viazanosť najvyššieho súdu zisteným skutkovým stavom preskúmať len vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu, ktorý sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nenamietal. Preto vo vzťahu k skutkovým sťažnostným námietkam treba posúdiť, či sa najvyšší súd dostatočne vysporiadal s dovolacími námietkami podľa § 420 písm. f) CSP. Nemožno súhlasiť so sťažovateľom, že sa súdy s jeho skutkovými námietkami nevysporiadali, keď z odôvodnení sú zrejmé skutočnosti, ktoré vyplynuli z jednotlivých dôkazov. Iba sťažovateľovo subjektívne a izolované vnímanie faktov nie je spôsobilé ovplyvniť

správnosť skutkových zistení, keď ani pre pracovný spor neplatí osobitný spôsob hodnotenia dôkazov len v prospech zamestnanca.

13. Nemožno súhlasiť so sťažnostnou námietkou, že nebola preukázaná opodstatnenosť nariadenia lekárskej prehliadky. Súdny dostatočne zrozumiteľne konštatovali, že univerzita opodstatnene nadobudla pochybnosti o spôsobilosti sťažovateľa na výkon práce, keď sa nevhodne správal na pracovisku a k študentke. Súdy opakovane uviedli, že sťažovateľ nedostal výpoveď za nevhodné správanie, ktorého nepreukázanie namietal, ale za to, že neabsolvoval lekársku prehliadku. Univerzita k sťažovateľovi pristúpila korektne, keď mu osobne oznámila dôvody nariadenia prehliadky, s ktorou sťažovateľ najprv súhlasil, opakovane mu zabezpečila termíny prehliadok a poskytla mu priestor aj na to, aby lekársku prehliadku absolvoval vo svojej réžii. Preto treba súhlasiť s najvyšším súdom, ktorý sa stotožnil s krajským súdom, že univerzita vo vzťahu k sťažovateľovi nepostupovala šikanózne či diskriminačne. Za takéto konanie nemožno považovať preventívne opatrenie univerzity v nadväznosti na zákonom predpokladanú skutočnosť – odôvodnené pochybnosti o spôsobilosti zamestnanca na prácu. Nemožno súhlasiť s tým, že súdy neriešili zákonnosť pokynu absolvovať lekársku prehliadku, keď už okresný súd konštatoval spornosť tejto skutočnosti. Súdy záver o zákonnosti tohto pokynu vyvodili zo Zákonníka práce, zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a pracovného poriadku univerzity. Len to, že sťažovateľ neakceptuje tieto závery, neznamená, že sa súdy s dôvodnosťou a zákonnosťou pokynu nevysporiadali.

14. K námietke sťažovateľa, že súdy nevykonali podľa neho rozhodujúci dôkaz k predmetu stretnutia, na ktorom bola výpoveď prerokovaná, treba uviesť, že sa s touto námietkou, aj keď nie ku konkrétnemu dôkaznému návrhu, ale vo všeobecnosti, vysporiadal krajský súd. Ten konštatoval, že nemožno univerzitu zaťažiť povinnosťou predložiť dôkaz, o ktorom ani sťažovateľ ako navrhovateľ dôkazu nevie s istotou uviesť, či by preukázal jeho tvrdenia. S tým možno len súhlasiť. Pokiaľ sťažovateľ nevie, aký bol obsah podľa neho prvého záznamu zo stretnutia, nemôže s istotou tvrdiť, že v spore predložený, podľa neho druhý záznam, je rozdielny. K tomu možno doplniť, že sťažovateľ mylne tvrdí, že predmet stretnutia, na ktorom bola výpoveď prerokovaná, zostal neobjasnený. Súdy konštatovali, že nielen na základe písomného záznamu z prerokovania, ale aj z výpovede svedkov dospeli k záveru, že výpoveď bola riadne prerokovaná.

15. Vo vzťahu k namietanému rozsudku sťažovateľ formuluje dve konkrétne námietky. Najvyšší súd pri závere o riadnom prerokovaní výpovede neodôvodnil odklon od svojej ustálenej rozhodovacej praxe a nevysporiadal sa s námietkou, ktorá odborová organizácia bola oprávnená prerokovať výpoveď sťažovateľa. K tomu treba uviesť, že ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou najmä z toho hľadiska, či závery všeobecných súdov vyjadrené v napadnutom rozhodnutí sú dostatočne odôvodnené. Ústavný súd preskúmava len to, či zákony neboli vyložené spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom

na preukázané skutkové a právne skutočnosti (I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 88/07).

16. Nedôvodná je sťažostná námietka, že najvyšší súd sa odklonil od svojej ustálenej rozhodovacej praxe. Z dovolacích rozhodnutí, na ktoré poukázal sťažovateľ, možno vyvodit' tri právne závery: (i) absencia písomnej žiadosti o prerokovanie výpovede nespôsobuje vadu prerokovania, ak je preukázané, že k prerokovaniu došlo, (ii) pri prerokovaní výpovede musí byť výpovedný dôvod vymedzený tak, aby nebol zameniteľný a zmeniteľný, a (iii) zmyslom prerokovania je v dostatočne primeranej lehote pred daním výpovede poskytnúť odborovej organizácii možnosť sa k výpovedi vyjadriť. Preto treba súhlasiť s najvyšším súdom, že krajský súd sa neodklonil od sťažovateľom v dovolaní označených rozhodnutí, keď z vykonaného dokazovania nevznikli pochybnosti o dostatočnej určitosti prerokovaného výpovedného dôvodu. Zástupkyňa zamestnancov vedela o výpovednom dôvode, mala reálnu možnosť sa k nemu vyjadriť, čo vylučuje len formálne prerokovanie výpovede. Najvyšší súd z ustálených právnych záverov vyvodil odpoveď na otázku sťažovateľa, či sa prihliada na nevôľu zástupkyne zamestnancov výpoveď prerokovať. Sťažovateľ len neakceptuje právne závery najvyššieho súdu a niektoré z nich nezrozumiteľne interpretuje a nepriliehavo aplikuje na zistený skutkový stav.

17. Treba súhlasiť so sťažovateľom, že najvyšší súd sa explicitne nevyjadril k dovolacej argumentácii o odborovej organizácii príslušnej na prerokovanie výpovede. Na strane druhej, sťažovateľ tento dovolací dôvod vymedzil tak, že nesúhlasí s právnym záverom krajského súdu, a predstrel svoj právny názor. Z toho nemožno dospieť k záveru, že by tento dovolací dôvod vymedzil zákonným spôsobom, keď len uviedol skutkové okolnosti, z ktorých on vyvodil subjektivitu základnej organizácie. Sťažovateľ formuloval len všeobecnú nespokojnosť s právnym záverom krajského súdu, odôvodňujúc to rozporom s medzinárodnými zmluvami, Občianskym zákonníkom a zákonom č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o združovaní“) bez toho, aby uviedol, v čom konkrétne táto nesprávnosť spočíva, a svoj právny názor nepodporil konkrétnymi právnymi úvahami. To, že základná organizácia pôsobila na univerzite, ešte neznamená, že mala subjektivitu. Opomenutie najvyššieho súdu explicitne sa vyjadriť k tejto dovolacej námietke ako k nesprávnemu právnemu posúdeniu a jej podradenie pod vadu zmätočnosti možno pričítať nejasnej a nepresnej formulácii tejto dovolacej námietky. Sťažovateľ v úvode dovolania len všeobecne paragrafovo vymedzil dovolacie dôvody bez toho, aby bolo pri čiastkových námietkach, či už skutkových, alebo právnych, zreteľné, či ten ktorý záver namieta pre zmätočnosť alebo nesprávne právne posúdenie. Výnimkou boli len dva namietané právne závery.

18. Treba konštatovať, že okresný a krajský súd dostatočne ozrejmili, prečo bola KOR, a nie základná organizácia oprávnená prerokovať výpoveď. Krajský súd uviedol, že zákon o združovaní občanov umožňuje ústrednému odborovému zväzu vytvárať organizačné jednotky (základnú organizáciu) s vlastnou odvodenu subjektivitou, no takýto spôsob musí byť upravený v jeho stanovách. Zo stanov ústredného odborového zväzu účinných v čase výpovede súdy zistili, že nepripúšťali existenciu odvodenej subjektivity základnej organizácie. Krajský súd reagoval aj na argumentáciu sťažovateľa, že neskoršou zmenou stanov ústredného odborového zväzu základná organizácia nestratila svoju už skôr nadobudnutú subjektivitu, keď uviedol, že by takýmto výkladom pripustil existenciu tretej formy subjektivity. K tomu možno doplniť,

že je nezrozumiteľná sťažnostná argumentácia, že okresný súd, rešpektujúc právne závery krajského súdu, musel vyvodiť iba taký záver, že KOR nemohla v roku 2017 vzniknúť, aj napriek jej registrácii na ministerstve. Práve naopak, okresný súd, rešpektujúc právne závery krajského súdu, konštatoval, že príslušnou na prerokovanie výpovede bola KOR, ktorá v čase výpovede mala originárnu subjektivitu a navonok konala prostredníctvom zástupkyne zamestnancov. Hoci sa najvyšší súd k námietke o odborovej organizácii oprávnenej prerokovať výpoveď nevyjadril, to v spojení s nepresným a nejasným vymedzením tohto dovolacieho súdu a dostatočným odôvodnením okresného a krajského súdu, prečo ňou bola KOR, neodôvodňuje záver o porušení v ústavnej sťažnosti uvedených práv.

19. Najvyšší súd zrozumiteľne a vecne reagoval na dovoláciu argumentáciu sťažovateľa, ktorú vyabstrahoval z nejasne vymedzených dovolacích dôvodov a nepriliehavej právnej argumentácie a považoval za podstatnú pre meritórne rozhodnutie o žalobe sťažovateľa, čo vyústilo do ústavne súladného záveru o nedôvodnosti dovolania. Závery najvyššieho súdu o nedôvodnosti dovolacích námietok nedostatku odôvodnení a nesprávneho právneho posúdenia riadneho prerokovania výpovede s príslušnou odborovou organizáciou sú v súlade so zisteným skutkovým stavom a procesnými a hmotnými podústavnými normami. Preto namietaným rozsudkom najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahovo zhodného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto je ústavná sťažnosť proti rozsudku najvyššieho súdu zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2024

Robert Šorl
predseda senátu